

blev trængende til Forsørgelse, da vilde Refusion være at søge ikke hos den Kommune, hvor han havde opholdt sig i 10 eller 20 Aar, men paa Fødestedet; thi det Tilfælde, som § 23 omhandler, ligesom ogsaa Mindretallets Forslag, nemlig at Trangen var indtraadt paa det Sted, hvor han havde opholdt sig i 10 Aar, vilde ikke være tilfælde, Trangen vilde være indtraadt i den anden Kommune, hvor han kun havde opholdt sig i kortere Tid. Sa, den Kommune, hvor den Paagjældende havde opholdt sig i 10 eller 20 Aar, vilde endogfaa meget vel kunne afvente den Tid, da den Paagjældende trængte til Fattigunderstøttelse, saa havde den at yde ham en Hjælp, hvorved hans østblikkelige Trang blev afhjulpen, og derfor kunde den vel ikke erholde Refusion, men naar den saa ydede ham en nogenlunde rigelig og anstændig Hjælp og sørge for, at han med den Understøttelse, han havde faaet, flyttede hen i en Nabokommune, vilde affurat det samme Tilfælde indtræde. Denne Nabokommune vilde, naar han der paany kom i Trang, have at henvende sig til Fødestedet og vilde erholde Refusion af denne Kommune. Den Kommune, hvor han havde opholdt sig i 10 Aar, vilde være aldeles desinteresseret, være aldeles fri for den paagjældende Person, fordi han var flyttet derfra. Det er derfor, jeg finder, at man egentlig meget hellere maatte rent slette § 23 ud, baade Regeringens og Mindretallets, og lade det blive rent og burt ved Fødestedet; saa vilde faktisk omtrent det samme Resultat fremkomme som det, der vilde fremkomme, hvis Regeringens eller Mindretallets Forslag gik igjennem. Man vilde rent være fri for det Omkost, som ikke vil medføre store Besværligheder, at man skaffer den Person, som man er bange for skulde falde Kommunen til Byrde, til en Nabokommune. Medens den Trafik, at jage Personer bort, fordi der er Fare for, at de skulde erhverve Forsørgelsesberettigelse, i Reglen nu kun lader sig foretage i de smaa Kommuner, ser jeg ikke rettere, end at under det nye System vilde de større Kommuner overmaade let og ganske naturligt drives ind derpaa. De behøve slet ikke at tage i Betragtning, om Personen har været der kortere eller længere Tid, men saasnart den Paagjældende søger Fattigunderstøttelse, reiser Spørgsmaalet sig for dem, og saa arrangeres det Hele paa en saadan Maade, at han kommer ind i en anden Kommune nogen Tid uden at nyde Fattighjælp i den. Saaledes betragter jeg Mindretallets og Regeringens Forslag, og jeg kan derfor ikke tiltræde dette System. Jeg tror, det er en Illusion, naar man mener, at § 23 gjør nogen væsentlig Forandring i Sovebreglen om, at Fødestedet i Almindelighed er Forsørgelseskommunen. Jeg har imidlertid heller ikke funnet tiltræde det Forslag, som er stillet af Udvalgets Flertal. Det har een Bestemmelse, som jeg billigere. Det er Bestemmelsen i § 0, 2det Stykke, den samme Bestemmelse, som jeg har tilladt mig at foreslaa, nemlig

den Regel, at det 10aarige Ophold i Kommunen skal bevirke Erhvervelse af Forsørgelsesret, hvorved Fødestedkommunens Forsørgelsesret definitivt bortfalder, men derimod har jeg ikke funnet forsoner mig med de øvrige Bestemmelser i Flertallets Forslag. Flertallet har villet bevare en vis Betydning for det 5aarige Ophold, og det paa en dobbelt Maade, først den Virkning, som er udtalt i det første Stykke af § 0, ifølge hvilket det 5aarige Ophold ikke stifter nogen sand Forsørgelsesret, men kun har den Virkning, at der finder en Forsørgelse Sted uden Refusion til, hvad man har kaldet Uansøgningen, ganske analog med den, jeg tidligere har omtalt, som vil blive en Følge af § 23 i Lovudkastet. Altsaa er det ikke nogen sand Forsørgelsesret, der erhverves ved de 5 Aars Ophold. En saadan Ret kommer derimod tilstede, naar det Tilfælde indtræder, at den Paagjældende ikke har opholdt sig noget Sted uafbrudt i 10 Aar, thi da faae de 5 Aar ifølge § 00 Betydning som et Middel til at bevirke en virkelig Erhvervelse af Forsørgelsesret. I saa Fald skal den Paagjældende være forsørgelsesberettiget i den Kommune, hvor han har opholdt sig sidst i 5 Aar, selv om han ikke opholder sig der længere, og det skal være en vedvarende Forsørgelsesret, han der erhverver, ja han skal jo efter Bestemmelserne i § 00 endogfaa erhverve Forsørgelsesret i en saadan Kommune, hvor han kun har opholdt sig i 5 Aar, selv om disse 5 Aar ikke ere et uafbrudt Ophold, men kun frembringes ved en Sammenlægning af en Mængde smaa Ophold gjennem en Række af Aar. Disse Tilleg til Bestemmelsen i det 2det Stykke af § 0 kan jeg ikke tiltræde, men finder dem uhensigtsmæssige. Med Hensyn til det 1ste Stykke i § 0, nemlig om de 5 Aar, kan jeg henholde mig til, hvad jeg tidligere har bemærket med Hensyn til Mindretallets § 23. Det forekommer mig, at Bestemmelsen i 1ste Stykke ikke har nogen sand Betydning, idet de allerførste Kommuner ganske vist ikke ville finde sig i vedvarende at forsørge en Person, der har opholdt sig i 5 Aar i Kommunen, naar den Regel bliver staaende, at Kommunen kun skal forsørge ham, forsaavidt Trangen indtræder netop i denne Kommune. Jeg mener, at Kommunerne nok vilde søge for, at en saadan Trang ikke indtræder anden Gang, om den end ikke har funnet forebyggelse, at den indtraadte første Gang, og Kommunerne ville i det Hele med Lethed kunne chappere fra den omhandlede Bestemmelse i § 0. Hvad de Bestemmelser angaar, der indeholdes i § 00, da skal jeg ikke videre forlænge Diskussionen med at udvilde de Ulemper, som de vilde kunne medføre; jeg tror, at disse ere tilstrækkelig udviklede i, hvad Mindretallet har udtalt i Betænkningen, og i, hvad der i Dag er blevet fremført af Mindretallets ærede Ordførere. Det er ogsaa min Mening, at disse Bestemmelser vil føre til høist minutøse Undersøgelser, der i mang-